

Sygn. akt V KK 365/12

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Michał Laskowski

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Barbary Nowińskiej
w sprawie **M. K. – P.**

oskarżonego z art. 190 § 1 k.k. i innych

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 26 marca 2013 r.,

zażalenia obrońcy oskarżonego

na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 12 marca 2013 r., sygn. akt V KK 365/12

o zastosowaniu wobec oskarżonego tymczasowego aresztowania,

na podstawie art. 518 k.p.k. w zw. z art. 426 § 2 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy uchylił wyrok Sądu Okręgowego w P., utrzymujący w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P., którym na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 31 § 1 k.k. oraz art. 93 k.k. i 94 § 1 k.k. umorzono postępowanie o czyny z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i z art. 190 § 1 k.k., popełnione odpowiednio od grudnia 2007 r. do dnia 15 września 2009 r. i w dniu 30 lipca 2008 r. wobec pokrzywdzonych M. K. i M. K. i umieszczono M. K. – P. w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym, a następnie przekazał sprawę Sądowi odwoławczemu do

ponownego rozpoznania, zaś po ogłoszeniu wyroku zastosował wobec oskarżonego tymczasowe aresztowanie na 3 miesiące do dnia 12 czerwca 2013 r.

Zażalenie na to postanowienie złożył obrońca M. K. – P. zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, polegającą na naruszeniu art. 258 § 3 k.p.k. przez zastosowanie tymczasowego aresztowania z uwagi na przyjętą bezpodstawnie uzasadnioną obawę popełnienia przez oskarżonego przestępstwa, o którym mowa w art. 258 § 3 k.p.k. bez wskazania, aby wspomniana przesłanka była nadal aktualna na obecnym etapie postępowania, podczas gdy przedmiotowa norma upoważnia do stosowania tymczasowego aresztowania w razie zaistnienia tylko tego rodzaju obawy opartej na konkretnych okolicznościach aktualnych w chwili orzekania,
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść tego orzeczenia, polegający na bezzasadnym przyjęciu, że w przedmiotowej sprawie z uwagi na uprzednie rozpoznanie przez biegłych zaburzenie psychiczne oskarżonego i jego obecny stan zdrowia nadal zachodzi przesłanka do stosowania tymczasowego aresztowania, określona w art. 258 § 3 k.p.k.

Skarżący się w konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia przez uchylenie tymczasowego aresztowania albo przez zastosowanie środka zapobiegawczego o charakterze wolnościowym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne. W sprawie wypowiedały się dwa zespoły biegłych – psychiatrów, którzy doszli do zbliżonych wniosków, wyrażonych na piśmie i na rozprawie głównej (k. 239 i 255 – 258 oraz k. 347 i 467 - 471). Uwagę zwraca w szczególności opinia drugiej pary biegłych – lekarzy psychiatrów B. R. – B. i W. M., podtrzymana na rozprawie w dniu 10 stycznia 2012 r., dotycząca obecnej zaostrzonej postaci choroby, którą dotknięty jest oskarżony, konieczności jego leczenia w zakładzie psychiatrycznym i wysokiego prawdopodobieństwa powtórzenia się nie tylko zarzucanych zachowań, ale i spełnienia gróźb pozbawienia życia pokrzywdzonych w razie pozostawiania oskarżonego na wolności. Z treści opinii biegłych wynika, że zagrożenie to było aktualne w chwili wydawania zaskarżonego postanowienia. Kwestionowana w zażaleniu obawa, określona w art. 258 § 3 k.p.k., stanowiąca kanwę zaskarżonego rozstrzygnięcia,

nie wymagała więc potwierdzenia przed jego podjęciem. Nie można również abstrahować od faktu, że rodzaj schorzenia oskarżonego, pomijany w zażaleniu, determinuje zarzucane i mogące realnie wystąpić w przyszłości zachowania, o których mowa w art. 258 § 3 k.p.k.

Zatem wobec niepodzielenia podniesionych zarzutów, utrzymano w mocy zaskarżone postanowienie.